

det gaaer til Sødfendes Afkom. Ligesom det i og for sig selv, naar man i det Hele taget vil forhøje Afgiften, vilde være underligt, hvis man kom til det Resultat at nedsætte den, saaledes forekommer det mig ikke at være nødvendigt at nedsætte den Arveafgift, hvorom der her er Tale. Om man nu maaskee ogsaa maa indrømme, at Lovudkastet er gaaet Vedkommende noget for nær, saa mener jeg dog ialtsald; at det Rigtigste er, at man ikke ligesvem nedsætter Arveafgiften, men derimod giver den en lille lempelig Forhøjelse. Jeg mener saaledes, at det Rigtige vilde være, at den hele Afgift, som de Paagjældende kom til at betale, blev 5 pCt., saaledes at 4 pCt.s Afgiften blev staaende uforandret, men at derimod $\frac{1}{2}$ pCt.s Afgiften forhøiedes til 1 pCt.; efter den nu gjældende Lovgivning skulle de jo svare 4 pCt. og desuden $\frac{1}{2}$ pCt. Jeg kan altsaa ikke erklære mig for, at Afgiften nedsættes fra $4\frac{1}{2}$ pCt. til 4 pCt., men snarere for, at den forhøies fra $4\frac{1}{2}$ pCt. til 5 pCt., og i den Henseende maa jeg, som sagt, tage et Forbehold med Hensyn til at stille et Endringsforslag til Lovudkastets tredie Behandling.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at jeg just har talt om Søfrende, men om Søfrendelinien; det er Noget, som følger af vor hele Arvelovgivning, at den Stilling, man giver Søfrende, ogsaa kommer Sødfrende Børn og Børnehørn osv. tilgode. I Frdn. af 1792 ere jo ogsaa Søfrendebørn og Søfrende Børnehørn osv. stillede i Klasse med Sødfrende, i det Tilfælde, hvor Søfrendelinien træder til Arv i Forbindelse med den efterlevende Moder. Naar den ærede Minister har talt om, at det ikke var værd, at nedsætte Arveafgiften for den Arv, der tilfalder Søfrendelinien, maa jeg tvovrigt gjøre opmærksom paa, at denne Nedsættelse kun fremtræder i Forbindelse med, som en Følge af og foranlediget ved den langt større Forhøjelse, som der efter Udvalgets Forslag gjøres i Henseende til Arveafgiften af den Arv, der tilfalder Søfrendelinien i det Tilfælde, hvor Søfrendelinien nu er begunstiget saaledes, at der kun svares $\frac{1}{2}$ pCt. i Afgift, hvilket, som sagt, finder Sted, naar Søfrendelinien arver i Forbindelse med den ene af Forældrene. Sagen

stiller sig nemlig nu saaledes, for at jeg skal gjentage det, at der kun erlægges $\frac{1}{2}$ pCt. Arveafgift, og ikke Mere, af Søfrende og disses Afkom, naar de arve i Forbindelse med en af Forældrene; naar derimod Søfrende og disses Afkom ikke arve i Forbindelse med en af Forældrene, naar altsaa begge Forældrene ere døde, saa har Søfrendelinien at erlægge $4\frac{1}{2}$ pCt. i Arveafgift; naar man stiller 4 pCt. som den Afgift, der skal erlægges af Søfrende af al Arv, saa er det ganske vist, at der finder en Nedsættelse af $\frac{1}{2}$ pCt. Sted i de Tilfælde, hvor Søfrendelinien arver alene, men der finder en Forhøjelse af $3\frac{1}{2}$ pCt. Sted i de Tilfælde, hvor Søfrendelinien arver i Forbindelse med en af Forældrene; Resultatet i sin Heelhed bliver altsaa en stor Forhøjelse, ikke en Nedsættelse.

A. Sage: Den ærede Minister bemærkede meget rigtigt, at der vist ikke var nogen af de ærede Herrer, der her ere tilstede, uden at han gjerne vilde modtage et af de store Behn. eller Stamhus. imod at svare Arveafgiften; jeg tør vel ogsaa sige, at der vistnok ikke er noget Medlem tilstede, som ikke vilde give den klæffelige Afgift til Statskassen, som vi foreslaae, dersom en god Ven eller Bekjendt vilde efterlade ham en Sum Penge, som han aldeles ikke havde gjort Regning paa, og det er jo i Reglen Tilfældet, naar Ikke-Beslægtede arve. Det forekommer mig ikke at være nær saa haardt at betale den Afgift, som det er at betale mange andre Afgifter til Staten, og da Staten nu eengang for alle skal have sin Haand i voromme, saa troer jeg, at det er et af de allermindst trykkende Tilfælde, som vi foreslaae den ærede Forsamling for at kunne sætte vor ærede Indenrigsminister istand til at taale Afgang i andre Indtægter og til at bære nye Byrder. Skulde saadanne udeblive, og skulde Statskassens Befindende være saa god, at man kunde nedsætte nogle Afgifter, saa er der jo en rig Mark at samle Afgifter paa, som man vistnok med større Fornøjelse vilde see nedsatte end netop en Arveafgift. Det forekommer mig i det Hele, at det er en Afgift, som det ikke er meget besværlig at opkræve, naar det fornødne Tilfyn føres dermed, og som giver en ret anstændig Indtægt, uden at man kan sige, at den i